

[Udenrigsministeren.]

stemet skulde stille os vanskeligere i Forhandlingerne. Jeg kan dertil svare, at det er vel ikke let i Øjeblikket at gøre op, hvorvidt de praktiske Virkninger er større eller mindre i det ene eller det andet Land, men der er i hvert Fald een Aarsag, som begrænser Virkningerne for vort Lands Vedkommende, og det er den, at de Interesser, vi har, ligger i Udførsel af Landbrugsvarer, og ingen af de andre Lande, vi forhandler med, er villige til i væsentlig Grad at gøre Indrømmelser med Hensyn til saadanne. Visse Indrømmelser er tidligere naaet fra Holland og Belgien og nu ført videre for Hollands Vedkommende. Derimod vil ærede Medlemmer være paa det rene med, at Muligheden for at opnaa Afsætning af danske Landbrugsvarer i de andre nordiske Lande paa Forhaand maa siges ikke at bestaa under Tilstande, der nogenlunde svarer til de nuværende. Der er et fuldt og fast og helt igennem virkende Afspærringssystem over for Landbrugsvarerne i de andre nordiske Lande.

Med Hensyn til selve Aftalen med Holland mener det ærede Medlem, at den i og for sig kunde være sluttet uden denne almindelige Aftale. Dette er formelt utvivlsomt rigtigt, men jeg maa tilføje, at det er mit Indtryk, at netop denne almindelige Aftale og den hollandske Regerings Interesse derfor var den Løftestang, der bevirkede, at det blev muligt med Holland at opnaa Aftalen, der gav Adgang til en ikke helt ringe Forøgelse af vor Landbrugseksport, der i og for sig ikke kan siges at virke til megen Begejstring i Nederlandene.

Det ærede Medlem spurgte om det næste Møde af Oslo-Staternes Repræsentanter; det havde været bebudet til Afholdelse i København et Par Gange, Ja, det har det; det har hver Gang vist sig, at de paagældende Embedsmænd i de andre Lande har været forhindret i at mødes paa det bebudede Tidspunkt, fordi de var optaget af mere eller mindre omfattende Handelsforhandlinger med Stater, der havde megen Interesse for de paagældende Lande, og hvor Aftalerne skulde gøres hurtigt færdige. Der er nu en Aftale om, at man skulde træffe hinanden en Gang i Januar Maaned. Jeg haaber, at dette maa blive Tilfældet, og at man da maa kunne foretage det for-

nødne Opgør over, hvilke Fordele man antages at have naaet, og hvilke Muligheder der paa det Tidspunkt maatte foreligge.

Den ærede Ordfører for det konservative Parti hævdede den Opfattelse, hvori vi sikkert alle kan være enige, at en Hovedinteresse ved denne Aftale er, at den er Udtryk for en Samfølelse mellem de Stater, som deltager i Aftalen. Ogsaa jeg ser en Hovedgrund til Aftalens Afslutning deri. Det ærede Medlem spurgte saa, om det kunde antages, at vi bevarede Frihed nok med Hensyn til vore handelspolitiske Foranstaltninger ogsaa under denne Aftale. Jeg nærer ingen Tvivl derom. Den er i saa Henseende nøje overvejet under Hensyn til den i Verden i Øjeblikket bestaaende Situation, og jeg regner da med, at vi ved Samtale derom i det paatænkte Udvalg vil kunne opnaa Klarhed over, at der i saa Henseende ingen Vanskeligheder udspringer af denne Aftale.

Det ærede Medlem rejste Spørgsmaalet om hele det bestaaende System, om man kunde vente, at dette kunde komme til at falde paa Grund af de Bestræbelser, som nu udfoldedes. Jeg forstod, at det ærede Medlem derved tænkte særlig paa Valutasystemet. Den ærede Ordfører, som derefter fulgte, tænkte paa hele den Handelspolitik, der overhovedet behersker Nationernes Liv i Øjeblikket. Derom kan jeg kun sige dette, at det vil være fornødent og værdifuldt, at man fra de Staters Side, som i selve deres Grundsynspunkt anser den bestaaende Selvforsyningspolitik for stridende mod sunde økonomiske Principper, bestandig vedligeholder i Verdens Bevidsthed denne Opfattelse. Men samtidig med, at man bestræber sig derfor — og Hovedinteressen har ikke mindst Dr. Colijn set netop i dette, da han stillede sine Forslag om Genoptagelse af Forhandlingerne, de Forhandlinger, som har ført til denne Aftale — samtidig med at man understreger dette, maa man være klar over, at Sejren eller væsentlige Fremskridt for disse almene Grundsætninger naas kun, hvis de store Stater ændrer deres Politik. Saa længe den samme Politik føres som nu af det britiske Rige, Frankrig, Tyskland og De forenede Stater, saa længe vil man ikke kunne gøre Regning paa stor Fremgang for almen Handelsfrihed. Der er Stemninger i de paagældende